

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
MACIEJA SZPUNARJA,
predstavljeni 20. junija 2018¹

Zadeva C-379/17

Società Immobiliare Al Bosco Srl

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče, Nemčija))

„Predhodno odločanje – Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Priznavanje in izvrševanje sodnih odločb – Rok, ki je v pravu zaprosene države članice določen za izvršitev rubeža premoženja – Uporabljenost tega roka za izvršilni naslov, ki je bil sprejet v drugi državi članici in katerega izvršljivost je bila razglašena v zaproseni državi“

I. Uvod

1. V okviru Uredbe (ES) št. 44/2001² je sodne odločbe o začasnih zavarovalnih ukrepih, izdane v eni državi članici, načeloma mogoče izvršiti v drugi državi članici, potem ko se v zadnjenavedeni razglasi njihova izvršljivost. Vendar so načini izvršitve sodnih odločb o začasnih zavarovalnih ukrepih zelo različni. Zato ni mogoče jasno ugotoviti, katere določbe prava države članice, v kateri se izvršba zahteva, se uporabljajo za izvršitev tujih sodnih odločb. V ta okvir spada zadeva v glavni stvari.

2. Obravnavani predlog za sprejetje predhodne odločbe bo Sodišču omogočil, da se izreče o vprašanju, ali se določba nacionalnega prava države članice, v kateri se predlaga izvršba, ki določa rok, v katerem mora upnik zahtevati izvršbo sodne odločbe o začasnem zavarovalnem ukrepu, v okviru sistema Uredbe št. 44/2001 uporablja za tovrstne sodne odločbe iz drugih držav članic.

3. Natančneje, predložitveno sodišče dvomi o uporabljivosti določbe nemškega prava, in sicer člena 929(2) Zivilprozessordnung (zakon o pravnem postopku, v nadaljevanju: ZPO), v okviru zadeve v glavni stvari, ki se nanaša na izvršitev sklepa o začasnem zavarovalnem ukrepu, ki so ga izdali italijanski organi.³

¹ Jezik izvirnika: francoščina.

² Uredba Sveta z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42).

³ Kolikor vem, je obravnavana zadeva druga priložnost, da Sodišče razloži pravila na področju priznavanja in izvršitve tujih sodnih odločb v okviru zadeve, v kateri bi se lahko uporabljale določbe ZPO, ki zadevajo zavarovanje z rubežem. Glej sodbo z dne 10. februarja 1994, Mund & Fester (C-398/92, EU:C:1994:52).

4. Vendar pomen sodbe, ki jo bo Sodišče izdalo v tej zadevi, presega okvir držav iz obravnavane zadeve. Gre namreč za problematiko, ki je lahko pomembna za vse države članice, katerih nacionalno pravo določa rok za vložitev predloga za izvršbo sodne odločbe o začasnem zavarovalnem ukrepu. Poleg tega bi se ta problematika pojavila tudi v okviru Uredbe (EU) št. 1215/2012,⁴ ki je nadomestila Uredbo št. 44/2001.

II. Pravni okvir

A. Pravo Unije

1. Uredba št. 44/2001

5. Poglavje III Uredbe št. 44/2001, ki vsebuje člene od 32 do 58 te uredbe, v bistvu ureja priznavanje in izvrševanje sodnih odločb, ki so jih izdala sodišča držav članic, vključno s postopkom razglasitve izvršljivosti.

6. Člen 38(1) Uredbe št. 44/2001 določa:

„Sodna odločba, izdana v državi članici in izvršljiva v tej državi članici, se izvrši v drugi državi članici, ko je na zahtevo katere koli od zainteresiranih strank razglašena za izvršljivo v tej državi.“

2. Uredba št. 1215/2012

7. Poglavje III Uredbe št. 1215/2012 vsebuje člene od 36 do 57 in se nanaša na priznavanje in izvrševanje sodnih odločb, ki so jih izdala sodišča držav članic. Vendar je zakonodajalec Unije pri sprejetju Uredbe št. 1215/2012 sklenil uvesti sistem samodejnega priznavanja in izvršitve. S tem namenom člen 39 Uredbe št. 1215/2012 določa, da so sodne odločbe, izdane v drugih državah članicah, izvršljive brez izvedbe postopka razglasitve izvršljivosti.

8. Poleg tega člen 41(1) Uredbe št. 1215/2012 določa:

„Ob upoštevanju določb tega oddelka postopek izvršitve sodnih odločb, izdanih v drugi državi članici, ureja pravo zaprosene države članice. Sodna odločba, ki je izdana v državi članici in je izvršljiva v zaproseni državi članici, se tam izvrši pod enakimi pogoji kot sodna odločba, izdana v zaproseni državi članici.“

B. Nemško pravo

9. Člen 929(2) ZPO določa:

„Izvršitev sklepa o začasnem zavarovalnem ukrepu ni dopustna po poteku enega meseca od dneva, ko je bil ta sklep razglašen ali vročen stranki, ki je predlagala njegovo sprejetje.“

10. Poleg tega člen 932(1) in (3) ZPO določa:

„1. Izvršitev začasnega zavarovalnega ukrepa na nepremičnini se opravi z vpisom hipoteke za zavarovanje terjatve.“

⁴ Uredba Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 2012, L 351, str. 1).

[...]

3. Predlog za vpis hipoteke velja v smislu člena 929(2) in (3) za izvršitev sklepa o začasnem zavarovalnem ukrepu.“

III. Dejansko stanje spora o glavni stvari

11. Tribunale di Gorizia (sodišče v Gorici, Italija) je 19. novembra 2013 družbi Società Immobiliare Al Bosco Srl., družbi italijanskega prava, priznalo zavarovanje z rubežem („sequestro conservativo“) do zneska enega milijona EUR na premičninah in nepremičninah Gunterja Hoberja (v nadaljevanju: tožena stranka).

12. Pristojno sodišče je s sklepom z dne 22. avgusta 2014 odločbo v Nemčiji razglasilo za izvršljivo.

13. Tožeča stranka je več kot osem mesecev pozneje, 23. aprila 2015, za zavarovanje svoje terjatve predlagala vpis hipoteke na nepremičnini tožene stranke v Nemčiji.

14. Prvostopenjsko sodišče je ta predlog vpisa zavrnilo.

15. Pritožbeno sodišče je zavrnilo proti temu vloženi ugovor tožeče stranke. Navedeno sodišče je menilo, da hipoteka ne bi smela biti vpisana, ker tožeča stranka ni spoštovala enomesečnega roka iz člena 929(2) ZPO.

16. Po mnenju pritožbenega sodišča naj bi izvršljivost tuje sodne odločbe v skladu s členom 38 Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 v bistvu ustrezala izvršljivosti enakovredne domače sodne odločbe. Poleg tega naj bi se izvršitev sodnih odločb v drugih državah članicah ravnala po *lex fori*.

17. Po mnenju predložitvenega sodišča naj bi bilo zavarovanje z rubežem v skladu z italijanskim pravom (sequestro conservativo) primerljivo s sklepom o začasnem zavarovalnem ukrepu po nemškem pravu. Zato bi bilo treba v obravnavani zadevi zaradi te primerljivosti spoštovati za tovrstne sodne odločbe uporabljive procesne določbe in s tem tudi člen 929(2) ZPO.

18. Tožeča stranka z zahtevo za varstvo zakonitosti, ki jo je pritožbeno sodišče dopustilo in je bila vložena pri Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče, Nemčija), vztraja pri svojem predlogu za vpis hipoteke za zavarovanje terjatve.

IV. Vprašanje za predhodno odločanje in postopek pred Sodiščem

19. V teh okoliščinah je Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je s členom 38(1) Uredbe (ES) št. 44/2001 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah združljivo, če se rok, določen v zakonodaji države, v kateri se zahteva izvršitev, na podlagi katerega po poteku določenega časa izvršilnega naslova ni več dopustno izvršiti, uporabi tudi za funkcionalno primerljiv izvršilni naslov, ki je bil izdan v drugi državi članici in je bil priznan v državi, v kateri se zahteva izvršitev, ter tam razglašen za izvršljiv?“

20. Predlog za sprejetje predhodne odločbe je v sodno tajništvo Sodišča prispel 26. junija 2017.

21. Pisna stališča je predložila le Komisija. Obravnave 11. aprila 2018 sta se udeležili nemška vlada in Evropska komisija.

V. Analiza

22. Predložitveno sodišče z vprašanjem za predhodno odločanje sprašuje, ali je uporaba roka – določenega v zakonodaji države članice, v kateri se zahteva izvršitev, na podlagi katerega sklepa o začasnem zavarovalnem ukrepu po poteku določenega časa ni več mogoče izvršiti – za sklep o začasnem zavarovalnem ukrepu, izdanem v drugi državi članici, v skladu s členom 38(1) Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001.

23. Za odgovor na vprašanje za predhodno odločanje, kakor ga je oblikovalo predložitveno sodišče, je treba v bistvu ugotoviti, ali je določba prava države članice, v kateri se zahteva izvršba, po kateri sklepa o začasnem zavarovalnem ukrepu po poteku določenega časa ni več mogoče izvršiti, povezana z izvršljivostjo sklepa, ki jo ureja pravo države članice, v kateri je bil tak sklep izdan (država članica izvora), ali pa je treba to določbo obravnavati kot pravilo – povezano z izvršbo – prava države članice, v kateri je bila izvršitev sklepa zahtevana (zaprošena država članica).

24. Predložitveno sodišče izhaja iz premise, da bi bilo treba italijansko zavarovanje z rubežem glede na njegovo funkcijo obravnavati kot začasni zavarovalni ukrep po nemškem pravu. V tem okviru predložitveno sodišče ni prepričano o vprašanju, ali pogoje za izvršbo italijanske sodne odločbe v Nemčiji urejajo nemški predpisi o izvršitvi sklepov o začnih zavarovalnih ukrepih.

25. Predložitveno sodišče na eni strani navaja, da se rok za izvršitev iz člena 929(2) ZPO – drugače kot na primer določba o zastaranju pravic na podlagi sodne odločbe – tehnično-pravno ne nanaša na materialno pravo. Ob upoštevanju tega bi bil ta rok lahko del izvršilnega prava, ki ga Uredba št. 44/2001 ne ureja.

26. Na drugi strani pa predložitveno sodišče priznava, da uporaba roka iz člena 929(2) ZPO povzroči, da s potekom časa nastopi neizvršljivost izvršilnega naslova. Na koncu njegov rezultat ni drugačen kakor pri razveljavitvi izvršilnega naslova v postopku s pravnim sredstvom. V tem okviru se predložitveno sodišče sprašuje, ali bi bila lahko taka časovna omejitev veljavnosti sklepa o začasnem zavarovalnem ukrepu po pravu zaprošene države članice nezdržljiva s sodno prakso Sodišča, po kateri uporaba postopkovnih določb države članice, v kateri se zahteva izvršitev, ne sme ustvariti dvoma glede načel, določenih z Uredbo št. 44/2001.

A. Trditve strank

27. Nemška vlada najprej navaja, da se Uredba št. 44/2001 nanaša izključno na postopek razglasitve izvršljivosti. Nasprotno pa naj navedena uredba ne bi urejala izvršitve sodnih odločb. Zato naj bi se sodne odločbe, za katere se uporablja Uredba št. 44/2001, izvrševale v skladu z določbami nacionalnega prava zaprošene države članice, kakršna je člen 929(2) ZPO.

28. Drugič, nemška vlada se sklicuje na sodbi *Apostolides*⁵ in *Prism Investments*⁶ ter opozarja na to, da je Sodišče že navedlo, da ni nobenega razloga, da se sodni odločbi ob izvršitvi priznajo učinki, ki jih enakovrstna sodna odločba, izdana neposredno v zaprošeni državi članici, ne bi imela. Navedena vlada meni, da je treba na podlagi navedene sodne prakse za sodno odločbo o začasnem zavarovalnem ukrepu, izdanem v Italiji, uporabiti rok iz člena 929(2) ZPO, ker primerljivega sklepa, izdanega v Nemčiji, po poteku enomesečnega roka ne bi bilo mogoče izvršiti.

29. Nazadnje, nemška vlada ob sklicevanju na določbe Uredbe št. 1215/2012 meni, da zgoraj navedeno stališče potrjuje besedilo člena 41(1), drugi stavek navedene uredbe.

⁵ Sodba z dne 28. aprila 2009, *Apostolides* (C-420/07, EU:C:2009:271).

⁶ Sodba z dne 13. oktobra 2011, *Prism Investments* (C-139/10, EU:C:2011:653).

30. Komisija nasprotno meni, da sklepanje, ki v bistvu temelji na sodbi Prism Investments,⁷ ne upošteva ustrezno čezmejnosti zadeve v glavni stvari.

31. Komisija opozarja, da je Sodišče v svoji sodni praksi izpostavilo, da razlikovanje med postopki za razglasitev izvršljivosti in izvršbe ne sme posegati v temeljna načela Uredbe št. 1215/2012, med drugim načelo prostega pretoka sodnih odločb. Zato se – tudi če bi bil učinek postopka za razglasitev izvršljivosti iz Uredbe št. 44/2001 vnos tuje sodne odločbe v pravni red zaprosene države članice – s „slepo“ uporabo prava te države članice ne bi upošteval izvor izvršilnega naslova. V obravnavani zadevi bi se lahko zgodilo, da zaradi uporabe člena 929(2) ZPO pri izvršitvi sodne odločbe o začasnem zavarovalnem ukrepu iz italijanskega prava izvršitev te sodne odločbe v zaproseni državi članici ne bi bila več mogoča, čeprav bi bil ta izvršljiva v državi članici izvora.

32. Ob upoštevanju dvomov predložitvenega sodišča in trditev strank bom najprej analiziral vprašanje, ali bi bilo treba pravilo, ki določa rok za vložitev predloga za izvršbo začasnega zavarovalnega ukrepa, kakršno je tisto iz člena 929(2) ZPO, opredeliti kot postopkovno določbo *lex fori* zaprosene države članice. Nato bom ponovno analiziral sklepe na podlagi navedene opredelitve ob upoštevanju sodne prakse Sodišča v zvezi z učinkovanjem tujih sodnih odločb po sistemu Uredbe št. 44/2001 s področja postopka za razglasitev izvršljivosti. Nazadnje bom navedeno sklepanje primerjal z rešitvami, ki jih je zakonodajalec Unije vnesel v Uredbo št. 1215/2012.

B. Opredelitev

1. Uvodne ugotovitve

33. Naj spomnim, da je Sodišče v okviru Bruseljske konvencije⁸ menilo, da je ta konvencija urejala samo postopek za razglasitev izvršljivosti izvršilnih naslovov, ne pa tudi za izvršbo, za katero se je še naprej uporabljalo nacionalno pravo sodišča, ki je odločalo o zadevi.⁹ Pozneje je Sodišče potrdilo, da je to sodno prakso mogoče prenesti na Uredbo št. 44/2001, ker ta prav tako določa postopek za razglasitev izvršljivosti.¹⁰

34. Nemška vlada v okviru navedene sodne prakse navaja – enako kot predložitveno sodišče – da je člen 929(2) ZPO v nemškem pravu opredeljen kot določba postopkovnega prava. Posledično bi rok, določen s to določbo, vsaj po mnenju predložitvenega sodišča lahko spadal v izvršilno pravo, ki ga Uredba št. 44/2001 ne ureja.

35. V zvezi s tem ugotavljam, da je večina pojmov, ki jih zakonodajalec Unije uporablja v aktih s področja pravosodnega sodelovanja v civilnih zadevah, vključno z Uredbo št. 44/2001, avtonomnih.¹¹ Zato opredelitev pravil, kakršno je člen 929(2) ZPO, v nacionalnem okviru ne more biti odločilna za rešitev pravnega problema, izpostavljenega v okviru vprašanja za predhodno odločanje.

⁷ Sodba z dne 13. oktobra 2011, Prism Investments (C-139/10, EU:C:2011:653).

⁸ Konvencija z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 1972, L 299, str. 32).

⁹ Glej sodbe z dne 2. julija 1985, Deutsche Genossenschaftsbank (148/84, EU:C:1985:280, točka 19); z dne 3. oktobra 1985, Capelloni in Aquilini (119/84, EU:C:1985:388, točka 16); z dne 4. februarja 1988, Hoffmann (145/86, EU:C:1988:61, točka 27), in z dne 29. aprila 1999, Coursier (C-267/97, EU:C:1999:213, točka 28).

¹⁰ Glej sodbi z dne 28. aprila 2009, Apostolides (C-420/07, EU:C:2009:271, točka 69), in z dne 13. oktobra 2011, Prism Investments (C-139/10, EU:C:2011:653, točka 40).

¹¹ Glej moje sklepne predloge v zadevi Mahnkopf (C-558/16, EU:C:2017:965, točka 32). Glej tudi moje sklepne predloge v zadevi Höszig (C-222/15, EU:C:2016:224, točki 31 in 47).

36. Poleg tega avtonomna opredelitev člena 929(2) ZPO kot „postopkovnega pravila“ pri uporabi Uredbe št. 44/2001 niti ni odločilna za odgovor na vprašanje za predhodno odločanje. V obravnavani zadevi ni sporno, da tudi italijansko pravo določa rok za vložitev predloga za izvršbo sodne odločbe o začasnem zavarovalnem ukrepu. Nikjer ni navedeno, da določbe, ki predpisuje tak rok, ni mogoče opredeliti kot „postopkovno pravilo“, enako kot člen 929(2) ZPO. Odločilno je namreč to, ali bi bilo treba navedeno določbo ZPO v skladu z avtonomno razlago uporabiti pri izvršbi sodnih odločb o začasnih zavarovalnih ukrepih, izdanih v drugih državah članicah, v Nemčiji.¹²

37. Predložitveno sodišče meni, da ni treba odgovoriti na vprašanje, ali tudi italijansko pravo določa rok za vložitev predloga za izvršbo sodne odločbe o začasnem zavarovalnem ukrepu.

38. Natančneje, navedeno sodišče navaja, da pristojni nemški organ za zemljiško knjigo v okviru postopka o glavni stvari ne more ugotavljati, ali pravo države, v kateri je bila izdana sodna odločba, določa rok za izvršitev, niti kakšen je postopek te izvršitve, ker niti ne sme uporabiti določbe tujega prava. Kar zadeva postopek pred tem organom, je pomembno le, ali je treba člen 929(2) ZPO uporabiti ali ne. Nazadnje, če izvršilnega naslova zaradi poteka roka po italijanskem pravu ne bi bilo več mogoče izvršiti, bi moral dolžnik to uveljavljati s pravnim sredstvom proti razglasitvi izvršljivosti.

39. Zato predložitveno sodišče meni, da se rok po italijanskem pravu zunaj izvršilnega postopka uporablja tudi za sodno odločbo, katere izvršitev je bila zahtevana v postopku v glavni stvari. Iz tega naj bi sledilo, da se za v tujini izdano sodno odločbo o začasnem zavarovalnem ukrepu uporabljata dve ureditvi, ki veljata na eni strani v državi članici izvora in na drugi v zaproseni državi članici.

40. V tem okviru se sprašujem, ali to, da dolžnik upošteva to dvojno zahtevo, ne ponazarja šibkosti razlage, po kateri bi bilo treba člen 929(2) ZPO uporabiti kot pravilo *lex fori* za izvršitev tujih sodnih odločb o začasnih zavarovalnih ukrepih. V tem primeru bi se na eni strani določba nemškega prava, ki predpisuje rok za vložitev predloga za izvršbo, uporabila kot določba, ki ureja izvršbo. Na drugi strani pa bi se določba države članice izvora, ki predpisuje primerljiv rok, uporabila kot pravilo, ki opredeljuje izvršljivost tuje sodne odločbe.¹³

41. Ob upoštevanju te ugotovitve dvomim, prvič, v povezanost, na eni strani, izvršljivosti sodne odločbe o začasnem zavarovalnem ukrepu, ki se razlaga na podlagi določbe prava države članice izvora, ki določa rok za vložitev predloga za izvršitev te sodne odločbe, in na drugi strani, omejenosti učinkovite izvršbe zaradi primerljivega roka, ki je določen v predpisu zaprosene države članice.

42. Drugič, sprašujem se, ali se s sistemskega vidika določba, kakršna je člen 929(2) ZPO, lahko uporablja izolirano, ne glede na čezmejni okvir in izvor sodne odločbe, katere izvršitev se zahteva v Nemčiji.

43. Nazadnje, sprašujem se, tretjič, ali je namen te določbe nemškega prava mogoče uskladiti z njeno uporabo, pri kateri se ne upošteva čezmejni okvir in izvor sodne odločbe o začasnem zavarovalnem ukrepu.

12 V zvezi s tem ugotavljam, da doktrina ni enotna glede uporabe nacionalnih določb, ki predpisujejo rok za vložitev predloga za izvršitev začasnega zavarovalnega ukrepa, pri izvršitvi tujih sodnih odločb. Nekateri avtorji menijo, da ni namen takih določb, da se uporabljajo v takih primerih. Glej med drugim Kropholler, J., von Hein, J., *Europäisches Zivilprozessrecht: Kommentar zu EuGVO, Lugano-Übereinkommen*, 9. izdaja, Verlag Recht und Wirtschaft, C.H. Beck, Frankfurt na Majni, 2011, str. 615 in 616, točka 10. Glej *a contrario* Schack, H., *Internationales Zivilverfahrensrecht mit internationalem Insolvenz- und Schiedsverfahrensrecht*, C.H. Beck, München, 2014, str. 1066.

13 V tem smislu v zvezi z izvršljivostjo sodne odločbe, katere izvršba se predlaga po ureditvi na podlagi Uredbe št. 44/2001, glej sodbo z dne 13. oktobra 2011, Prism Investments (C-139/10, EU:C:2011:653, točki 37 in 39).

2. Povezanost izvršljivosti in omejitve učinkovite izvršbe

44. Komisija meni, da medtem ko v nemškem pravu začasni zavarovalni ukrep izgubi pravno veljavo zaradi poteka roka, v italijanskem pravu ni tako, saj ta določa, da tak začasni zavarovalni ukrep izgubi pravno veljavo, samo če je formalno razveljavljen. Poleg tega bi morala tožena stranka – medtem ko se nespoštovanje navedenega roka po nemškem pravu ugotavlja po uradni dolžnosti – potek tega roka po italijanskem pravu uveljavljati sama. Izvršitev začasnega zavarovalnega ukrepa je torej po italijanskem pravu načeloma možna tudi po poteku roka.

45. Zato bi bila lahko ogrožena izvršljivost sodne odločbe o začasnem zavarovalnem ukrepu, ki je v skladu s členom 38 Uredbe št. 44/2001 pogoj za izvršitev te odločbe v zaproseni državi članici,¹⁴ ker je upnik v Nemčiji ne bi mogel izvršiti, ne glede na izvršljivost te odločbe po pravu države članice izvora.

46. Ta ugotovitev lahko kaže na to, da člen 929(2) ZPO ne zadeva izvršitve začasnega zavarovalnega ukrepa, ampak njegovo izvršljivost, in sicer vsaj v takem obsegu kot primerljiva določba italijanskega prava.

3. Razmerje med pogoji za odobritev začasnega zavarovalnega ukrepa in rokom za vložitev predloga za izvršbo zavarovalnega ukrepa

47. Začasni zavarovalni ukrep je izjema od splošnega pravila, po katerem se lahko izvršijo samo sodne odločbe, s katerimi se je postopek v glavni stvari končal in so postale pravnomočne. Zato ga je mogoče odrediti – ne glede na to, da začasni zavarovalni ukrep zaradi svoje izjemnosti ne ustreza upniku –¹⁵ samo če so izpolnjeni nekateri pogoji.

48. Res je, da je tak temeljni pogoj, da poznejša izvršba sodne odločbe o glavni stvari ni mogoča, dejstvo v večini pravnih sistemov. Vendar se v skladu s primerjalnimi raziskavami – čeprav temeljni namen začasnega zavarovalnega ukrepa določa ta splošni pogoj – nacionalne ureditve razlikujejo glede podrobnih pogojev, pod katerimi se lahko sprejme začasni zavarovalni ukrep.¹⁶

¹⁴ V zvezi z izvršljivostjo tuje sodne odločbe glej sodbi z dne 29. aprila 1999, Coursier (C-267/97, EU:C:1999:213, točka 23), in z dne 28. aprila 2009, Apostolides (C-420/07, EU:C:2009:271, točki 65 in 66). Ugotavljam, da je bilo v doktrini zatrjevano tudi, da uporaba določbe španskega prava, ki določa rok, primerljiv s tistim iz člena 929(2) ZPO, pri izvršitvi tuje sodne odločbe ni v skladu s členom 38 Uredbe št. 44/2001, ker sodne odločbe v zaproseni državi članici ni mogoče izvršiti ne glede na izvršljivost te sodne odločbe po pravu države članice izvora. Glej Steinmetz, A., „Anwendbarkeit der Ausschlussfrist in der spanischen ZPO auch auf ausländische Vollstreckungstitel?“, *Recht der internationalen Wirtschaft*, št. 5, 2009, str. 304.

¹⁵ Menim namreč, da je sodna odločba o začasnem zavarovalnem ukrepu, kakršna je tista, katere izvršitev se predlaga v zadevi v glavni stvari, „ukrep zavarovanja“ v smislu člena 31 Uredbe št. 44/2001. Gre torej za ukrep, ki je namenjen ohranjanju dejanskega ali pravne položaja zaradi zaščite pravic, katerih priznanje se sicer zahteva od sodišča, ki odloča o vsebini. Glej sodbo z dne 26. marca 1992, Reichert in Kockler (C-261/90, EU:C:1992:149, točka 34).

¹⁶ Glej v tem smislu Goldstein S., „Recent Developments and Problems in the Granting of Preliminary Relief: a Comparative Analysis“, *Revue hellénique de droit international*, 1987–1988, letnik 40 in 41, str. 13. Menim, da se pogoji, pod katerimi je mogoče izdati sodno odločbo o začasnem zavarovalnem ukrepu, razlikujejo zlasti glede značaja in resnosti nevarnosti, če začasnega zavarovanja ne bi bilo. Glej na primer člen 917 ZPO v nemškem pravu, ki določa da se lahko sklep o začasnem zavarovalnem ukrepu izda, kadar pravnomočne sodne odločbe ni mogoče izvršiti ali bi bila izvršitev nesorazmerno otežena, pri tem pa je zadnjenavedeni pogoj v doktrini označen kot „precej bolj poseben“. Glej Cuniberti, G., *Les mesures conservatoires portant sur des biens situés à l'étranger*, LGDJ, Pariz, 2000, str. 267. Podoben pogoj je na primer v poljskem pravu določen v členu 730¹(2) Kodeks postępowania cywilnego (zakonik o civilnem postopku) z dne 17. novembra 1964 (Dz. U. iz leta 2014, točka 101). V italijanskem pravu člen 671 codice di procedura civile (zakonik o civilnem postopku) določa, da se začasni zavarovalni ukrep lahko izda, če obstaja nevarnost v zvezi z izterjavo terjatve (*periculum in mora*). Člen 671 navedenega zakonika torej izrecno ne določa primera, v katerem bi zaradi začasnega zavarovanja nastale težave pri izvršitvi pravnomočne sodne odločbe. V zvezi z začasnim zavarovanjem v italijanskem pravu glej tudi de Cristofaro, M., „National Report – Italy“, v: Harsági, V., Kengyel, M. (ur.), *Grenzüberschreitende Vollstreckung in der Europäischen Union*, Sellier, München, 2011, str. 119. Zavedam pa se, da je treba upoštevati, da se pogoji za izdajo začasnih zavarovalnih ukrepov, kakor so določeni v pravnih aktih, razvijajo s sodno prakso, s katero se lahko razlike med pravnimi sistemi držav članic povečajo ali zmanjšajo.

49. Pogoji za odobritev začasnega zavarovalnega ukrepa so namreč odvisni od zakonodajne izbire v državah članicah, ki iščejo ravnovesje med interesi upnikov in dolžnikov. Tudi uvedba roka, v katerem mora upnik vložiti predlog za izvršitev začasnega zavarovalnega ukrepa, je posledica tega iskanja.

50. Iz predloga za sprejetje predhodne odločbe izhaja, da je namen člena 929(2) ZPO varstvo dolžnika. Natančneje, po navedbah predložitvenega sodišča se želi z njim prepričati, da bi sodne odločbe, izdane na podlagi skrajšanega nujnega postopka, ostale izvršljive in bi jih bilo torej mogoče izvršiti v daljšem obdobju in kljub morebitnim spremenjenim razmeram. Podobno je nemška vlada na obravnavi navedla, da se želi s členom 929(2) ZPO prepričati, da bi se sklep o začasnem zavarovalnem ukrepu izvršil po poteku enega meseca, čeprav so se okoliščine bistveno spremenile.

51. Sicer pa tudi del doktrine, ki meni, da so bistvene razlike predvsem med učinki začasnih zavarovalnih ukrepov, medtem ko naj bi bili pogoji za njihovo odobritev precej bolj primerljivi,¹⁷ meni, da iz teh pogojev sledi, da sočasni zavarovalni ukrepi neločljivo povezani s postopki, v katerih se izdajo.¹⁸ Zato bi bilo mogoče sklepati, da v čezmejnem okviru taka povezava obstaja med sodno odločbo o začasnem zavarovalnem ukrepu in zakonodajo države članice izvora.

52. Poleg tega, zakonodajalčeva uvedba roka, kakršen je tisti iz člena 929(2) ZPO, bi bila s tega vidika nekako primerljiva s položajem, v katerem bi sodišče v svoji odločbi določilo rok, v katerem mora upnik izvesti določena dejanja. Če bi bil rok določen v odločbi, bi bil nedvomno neločljivo povezan s to odločbo.

53. Zato menim, da roka, kakršen je tisti iz člena 929(2) ZPO, ni mogoče ločevati od pogojev, pod katerimi je mogoče odobriti začasni zavarovalni ukrep, in nasploh od prava države članice izvora. Zato takega roka ni mogoče uporabiti kot pravilo za izvršbo *lex fori* v okviru izvršitve tujih sodnih odločb v Nemčiji.¹⁹

4. Namen določbe, ki predpisuje rok za vložitev predloga za izvršitev začasnega zavarovalnega ukrepa

54. Naj spomnim, da iz predloga za sprejetje predhodne odločbe izhaja, da je glavni namen člena 929(2) ZPO zagotoviti, da začasni zavarovalni ukrep ne bi bil izvršen še po sorazmerno daljšem obdobju in kljub morebitnim spremenjenim razmeram. Poleg tega v zvezi z tujimi sodnimi odločbami iz predložitvenega sklepa in pojasnil nemške vlade izhaja, da tak rok teče od datuma, ko je upnik obveščen o razglasitvi izvršljivosti.

55. Vendar upnik ni zavezan vložiti predloga za izvršbo sodne odločbe o začasnem zavarovalnem ukrepu takoj po prejemu navedene sodne odločbe v državi članici izvora. Vložitev takega predloga lahko torej preloži ne glede na morebitno spremembo okoliščin po pridobitvi odločbe o začasnem zavarovalnem ukrepu.

56. Rešitev, po kateri bi se člen 929(2) ZPO uporabljal kot pravilo *lex fori* zaprosene države članice in po kateri rok iz navedene določbe teče do datuma vročitve ugotovitve izvršljivosti, bi torej upniku omogočila sistematsko neupoštevanje take morebitne spremembe okoliščin in izvedbo izvršitve začasnega zavarovalnega ukrepa.

17 Cuniberti, G., *Les mesures conservatoires portant sur des biens situés à l'étranger*, LGDJ, Pariz, 2000, str. 267.

18 Cuniberti, G., *op. cit.*, str. 255. Splošno v zvezi z začasnimi zavarovalnimi ukrepi, brez omembe razlikovanja med pogoji za njihovo odobritev, v tem smislu glej Hess, B., „The Brussels I Regulation: Recent Case Law of the Court of Justice and the Commission's Proposed Recast“, *Common Market Law Review* 2012, str. 1098.

19 Glej v tem smislu Wittmann, J., „BGH, 11.05.2017 – V ZB 175/15: Anwendbarkeit der Vollziehungsfrist aus § 929 Abs. 2 ZPO bei Vollstreckung ausländischer Titel nach Maßgabe der EuGVVO“, *Zeitschrift für Internationales Wirtschaftsrecht* 2018, št. 1, str. 42, ki pa izpostavlja dejstvo, da časovna omejitev iz člena 929(2) ZPO ne temelji na izvršilnem postopku, ampak na nujnem postopku, ki vodi v izvršbo.

57. Zato menim, da uporabe člena 929(2) ZPO v okviru izvršitve tujih sodnih odločb ni mogoče uskladiti z namenom te določbe, kakor navajata predložitveno sodišče in nemška vlada.

58. Iz navedene analize sledi, prvič, da se nacionalna določba, kakršna je člen 929(2) ZPO, nanaša na izvršljivost sodne odločbe o začasnem zavarovalnem ukrepu in ne na njeno izvršitev. Drugič, tak rok se ne more uporabljati izolirano, ne glede na izvor sodne odločbe, katere izvršitev se predlaga. Tretjič, tudi ob strinjanju s stališčem predložitvenega sodišča in nemške vlade glede namena člena 929(2) ZPO, ta določba ne more izpolniti svoje vloge, če se uporablja za tuje sodne odločbe, katerih izvršitev se predlaga v Nemčiji.

59. Na podlagi navedenega menim, da nacionalne določbe, ki upniku predpisuje rok za vložitev predloga za izvršbo, kakršna je člen 929(2) ZPO, ni mogoče opredeliti kot postopkovno pravilo, ki se uporablja v okviru izvršitve sodne odločbe o začasnem zavarovalnem ukrepu, ki je bila izdana v drugi državi članici, v Nemčiji.

C. Enakovrednost učinkov nacionalnih in tujih sodnih odločb

60. Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da ni nobenega razloga, da bi se sodni odločbi, izdani v državi članici, ob njeni izvršitvi v drugi državi članici priznalo pravice, ki se ji ne priznajo v državi članici izvora.²⁰ To se splošno imenuje „razširitev učinkov“.²¹ Iz sodbe *Health Service Executive*,²² izdane v okviru Uredbe (ES) št. 2201/2003,²³ ki pa jo je po mojem mnenju mogoče prenesti na Uredbo št. 44/2001, izhaja, da je treba to omejitev razlagati zlasti v tem smislu, da je tuja sodna odločba lahko podlaga za izvršitev v zaproseni državi članici samo v mejah, ki izhajajo iz sodne odločbe.

61. Na drugi strani ni nobenega razloga, da bi se taki sodni odločbi priznalo učinke, ki jih sodna odločba iste vrste, izdana neposredno v zaproseni državi članici, ne bi imela.²⁴ Navedena omejitev glede učinkov sodni odločb, izvršenih v zaproseni državi članici, se imenuje „doktrina enakovrednih učinkov“.²⁵

62. Nemška vlada na podlagi navedene sodne prakse meni, da bi bilo treba člen 929(2) ZPO zaradi zagotovitve enakega obravnavanja tujih in nacionalnih sodnih odločb uporabiti za izvršitev sodnih odločb o začasnih zavarovalnih ukrepih po italijanskem pravu v Nemčiji.

63. S tem stališčem se ne strinjam. Tako kot Komisija menim, da stališče nemške vlade ne upošteva nekaterih vidikov čezmejnosti zadeve v glavni stvari in posledice uporabe člena 929(2) ZPO v tovrstni zadevi. Poleg tega menim, da to stališče temelji na nepopolni razlagi sodne prakse Sodišča.

20 Glej v tem smislu v okviru ureditve Bruseljske konvencije sodbo z dne 4. februarja 1988, *Hoffmann* (145/86, EU:C:1988:61, točka 11). V zvezi z Uredbo št. 44/2001 glej sodbe z dne 28. aprila 2009, *Apostolides* (C-420/07, EU:C:2009:271, točka 66); z dne 13. oktobra 2011, *Prism Investments* (C-139/10, EU:C:2011:653, točka 40), in z dne 15. novembra 2012, *Gothaer Allgemeine Versicherung* in drugi (C-456/11, EU:C:2012:719, točka 34).

21 Glej v tem smislu De Miguel Asensio, P. A., „Recognition and Enforcement of Judgments in Intellectual Property Litigation: the Clip Principles“, v: Basedow, J., Kono, T., in Metzger, A. (ur.), *Intellectual Property in the Global Arena – Jurisdiction, Applicable Law, and the Recognition of Judgments in Europe, Japan and the US*, Mohr Siebeck, Tübingen, 2010, str. 251; Requejo Isidro, M., „The Enforcement of Monetary Final Judgments Under the Brussels Ibis Regulation (A Critical Assessment)“, v: V. Lazić, Stuij, S. (ur.), *Brussels Ibis Regulation: Changes and Challenges of the Renewed Procedural Scheme*, Springer, Haag, 2017, str. 88.

22 Sodba z dne 26. aprila 2012, *Health Service Executive* (C-92/12 PPU, EU:C:2012:255, točki 141 in 143).

23 Uredba Sveta z dne 27. novembra 2003 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v zakonskih sporih in sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1347/2000 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 1).

24 Glej sodbi z dne 28. aprila 2009, *Apostolides* (C-420/07, EU:C:2009:271, točka 66), in z dne 13. oktobra 2011, *Prism Investments* (C-139/10, EU:C:2011:653, točka 40). Ugotoviti je treba, da je Sodišče navedeno omejitev glede učinkov tuje sodne odločbe v sodni praksi uvedlo precej pozneje od prve omejitve v zvezi z doktrino razširitve učinkov, ki je bila uvedena že s sodbo z dne 4. februarja 1988, *Hoffmann* (145/86, EU:C:1988:61, točka 11). Ugotavljam, da je to drugo omejitev predvidel že generalni pravobranilec M. Darmon v sklepnih predlogih v zadevi, v kateri je bila izdana navedena sodba. Po njegovem mnenju je bila navedena omejitev utemeljena s potrebo po poenotenju razlage in skrbjo za preprečevanje pretiranega sklicevanja na določbo o javnem redu. Glej sklepane predloge generalnega pravobranilca M. Darmona v zadevi *Hoffmann* (145/86, neobjavljeni, EU:C:1987:358, točka 20). Vendar teh preudarkov v sodbi Sodišča ni.

25 Glej objave, navedene v opombi 21.

1. Morebitno neskladje med postopkovnimi pravili države članice izvora in zaprosene države članice

a) Opredelitev problematike

64. Iz predložitvenega sklepa in stališča nemške vlade na obravnavi izhaja, da lahko upnik, ki zamudi rok iz člena 929(2) ZPO, v notranjih položajih, kadar sodno odločbo o začasnem zavarovalnem ukrepu izrečejo in jo nato izvršijo nemški organi, takoj doseže izdajo novega začasnega zavarovalnega ukrepa.

65. Če pa se člen 929(2) ZPO v čezmejnem okviru uporablja kot pravilo *lex fori* zaprosene države članice, ni jasnega odgovora na vprašanje, kako bi moral upnik ravnati, če zamudi rok iz navedene določbe.

66. Zdi se mi zgovorno, da niti predložitveno sodišče niti nemška vlada nista trdila, da bi lahko upnik ponovno zahteval razglasitev izvršljivosti v Nemčiji, zato da bi ponovno začel teči rok iz člena 929(2) ZPO. Sprašujem se, ali bi bila taka rešitev v skladu z namenom člena 929(2) ZPO. Vsekakor pa bi ponavljanje predloga omogočilo, da se za nedoločen čas preloži vpis hipoteke za zavarovanje terjatve na podlagi iste sodne odločbe. Menim, da bi bila taka možnost v nasprotju z logiko navedene določbe.

67. Ugotavljam, da je nemška vlada v odgovor na vprašanje, postavljeno na obravnavi, navedla, da bi lahko upnik ponovno predlagal začasni zavarovalni ukrep v državi članici izvora, če bi potekali tudi roki, določeni v tej državi članici. Komisija je nasprotno navedla, da upnik v obravnavani zadevi ne bi mogel predlagati druge odločbe v Italiji, ker je bila prvotna odločba o začasnem zavarovalnem ukrepu, ki so jo izdali organi te države članice, še vedno izvršljiva iz razlogov, navedenih v točki 44 teh sklepnih predlogov.

68. Iz navedenega izhaja, da bi se moral upnik, ki je zamudil rok iz člena 929(2) ZPO, verjetno obrniti na sodišča države članice izvora, v obravnavanem primeru italijanska sodišča, da bi dosegel izdajo druge sodne odločbe o začasnem zavarovalnem ukrepu.

b) Usklajenost postopkovnih pravil države članice izvora in zaprosene države članice

69. Ne glede na navedeno menim, da analiza vprašanja za predhodno odločanje, ki je bilo postavljeno Sodišču, ne sme biti omejena samo na okvir obravnavane zadeve. V obravnavani zadevi je bila sodna odločba, katere izvršba je bila predlagana v Nemčiji, izdana na podlagi italijanskega prava, ki določa rok, precej primerljiv tistemu iz člena 929(2) ZPO. Menim pa, da bi se enaki pomisleki v zvezi z uporabo zadnje navedene določbe v okviru izvršitve začasnega zavarovalnega ukrepa, ki je bil razglašen za izvršljiv v Nemčiji, pojavili v zvezi z vsako sodno odločbo o začasnem zavarovalnem ukrepu, izdano v drugih državah članicah.

70. Tako bi upnik – ne da bi se želel opredeliti do trenutnega položaja tožeče stranke po italijanskem pravu – načeloma moral v podporo drugemu predlogu, ki bi ga vložil pri organih države članice izvora, ponovno dokazati vsaj verjetnost okoliščin, v katerih bi bilo mogoče izdati odločbo o začasnem zavarovalnem ukrepu. Zato ne bi šlo za drugo izrekanje o isti odločbi, ampak za sprejetje nove odločbe, pred katerim bi bilo treba na novo presoditi vse pogoje, ki morajo biti izpolnjeni za odreditev začasnega zavarovalnega ukrepa.

71. Sicer pa ni mogoče nasploh izključiti možnosti, da pravo države članice izvora iz drugačnih razlogov ne določa možnosti vložitve dejansko novega predloga za izdajo odločbe. Z vidika organov države članice izvora bi novi predlog lahko bil, na primer, nedopusten, če prejšnja odločba ne bi bila razveljavljena ali ne bi izgubila pravne veljave iz drugih razlogov.²⁶

72. V nekaterih primerih bi se lahko zato zgodilo, da bi uporaba možnosti, določenih v zaproseni državi članici, torej v obravnavani zadevi roka iz člena 929(2) ZPO, pri izvršitvi sodne odločbe, izdane v drugi državi članici, vodila v slepo ulico. Natančneje, upnik, ki je zamudil rok iz te določbe, navedene odločbe v Nemčiji ne bi mogel več izvršiti, hkrati pa pri organih države članice izvora ne bi mogel predlagati nove odločbe.

2. Ohranitev polnega učinka Uredbe št. 44/2001

a) Povzetek sodne prakse o ohranjanju polnega učinka Uredbe št. 44/2001

73. Naj spomnim, da je Sodišče v zvezi z določbami Bruseljske konvencije navedlo, da uporaba postopkovnih pravil zaprosene države članice ne sme posegati v polni učinek sistema, določenega z navedeno konvencijo.²⁷ Sodišče je v sodbah, ki se umeščajo v to smer sodne prakse, konkretno v zvezi z nacionalnimi pravili o izvršbi, navedlo tudi, da uporaba postopkovnih pravil zaprosene države članice pri izvršbi ne sme posegati v polni učinek sistema Bruseljske konvencije za področje izvršbe z ustvarjanjem dvoma glede načel, ki so bila za to področje izrecno ali implicitno uvedena z Uredbo št. 44/2001.²⁸ Pozneje je Sodišče potrdilo prenosljivost te sodne prakse na Uredbo št. 44/2001.²⁹

74. Ugotavljam tudi, da je bila navdih za to logiko sodna praksa v zvezi z odredbami, s katerimi se eni od strank prepoveduje začetek ali nadaljevanje sodnega postopka pred nacionalnim sodiščem. Sodišče je namreč menilo, da se s takimi odredbami lahko omejuje uporaba pravil o pristojnosti in odvzame učinek posebnim mehanizmom v primeru litispence in sorodnosti.³⁰ Pozneje je Sodišče razsodilo, da bi se s takimi odredbami – izdanimi v okviru arbitraže – ker omejujejo sodišče druge države članice pri izvrševanju njegovih pristojnosti na podlagi Uredbe št. 44/2001, preprečil dostop tožeci stranki do sodišča, ki mu je predložila spor na podlagi pravil o pristojnosti navedene uredbe, in bi ji bila torej odvzeta ena od oblik sodnega varstva, do katerega ima pravico.³¹

b) Konkretna uporaba sodne prakse v zvezi z ohranitvijo polnega učinka Uredbe št. 44/2001

75. V zvezi z začasnimi zavarovalnimi ukrepi menim, da se s tem, da lahko uporaba pravila, kakršno je člen 929(2) ZPO, za tuje sodne odločbe o začasnih zavarovalnih ukrepih vodi v slepo ulico, kakor je bilo izpostavljeno v točkah 71 in 72 teh sklepnih predlogov, lahko posega v polni učinek sistema Uredbe št. 44/2001.

26 Lahko bi se tudi izkazalo, da bi sprejetje druge sodne odločbe o začasnem zavarovalnem ukrepu v državi članici izvora povzročilo razveljavitev prejšnje odločbe. V položaju, v katerem je upnik na podlagi navedene odločbe predhodno zarubil premoženje dolžnika v državi članici izvora, bi se zato lahko z drugo odločbo izničili učinki navedenega zasega.

27 V zvezi s postopkovnimi določbami, ki urejajo obseg nadzora kasacijskega sodišča, glej sodbo z dne 15. novembra 1983, Duijnste (288/82, EU:C:1983:326, točki 13 in 14). V zvezi s postopkovnimi določbami o dopustnosti predlogov glej sodbo z dne 15. maja 1990, Hagen (C-365/88, EU:C:1990:203, točki 21 in 22).

28 Glej sodbi z dne 3. oktobra 1985, Capelloni in Aquilini (119/84, EU:C:1985:388, točka 21), in z dne 4. februarja 1988, Hoffmann (145/86, EU:C:1988:61, točka 29).

29 Glej sodbo z dne 28. aprila 2009, Apostolides (C-420/07, EU:C:2009:271, točka 69).

30 Glej sodbo z dne 27. aprila 2004, Turner (C-159/02, EU:C:2004:228, točki 29 in 30).

31 Glej sodbo z dne 10. februarja 2009, Allianz in Generali Assicurazioni Generali (C-185/07, EU:C:2009:69, točka 31).

76. Res je sicer, da tako kot Komisija menim, da ni mogoče izključiti, da bi lahko upnik v položaju, kakršen je ta v zadevi v glavni stvari, v skladu s členom 31³² Uredbe št. 44/2001 začasni zavarovalni ukrep zahteval pri organih zaprosene države članice. Vendar bi se ta upnik znašel v neugodnem položaju, ker bi se moral obrniti na sodišča druge države članice z vsemi posledicami, ki iz tega izhajajo.³³ To po mojem mnenju potrjuje možnost slepe ulice zaradi uporabe člena 929(2) ZPO v okviru izvršitve tuje sodne odločbe.

77. V tem primeru bi se, na eni strani, lahko izkazalo, da sodišča države članice, pristojna za odločanje o glavni stvari, upniku ne bi mogla zagotoviti sodnega varstva, do katerega je upravičen v fazi postopka, ki vodi v sprejetje končne sodne odločbe. Na drugi strani pa bi se poseglo v pristojnost teh sodišč na podlagi Uredbe št. 44/2001, če bi upnik moral predlog za izdajo odločbe o začasnem zavarovalnem ukrepu vložiti pri sodiščih druge države članice, čeprav bi upravičeno želel ta predlog vložiti pri sodišču, pristojnem za odločanje o glavni stvari.

78. Zato na podlagi sodne prakse v zvezi z ohranitvijo polnega učinka Uredbe št. 44/2001 menim, da pravila zaprosene države članice, kakršno je člen 929(2) ZPO, ni primerno uporabiti pri izvršitvi sodnih odločb o začasnih zavarovalnih ukrepih, izdanih v drugih državah članicah.

c) Vmesna sklepna ugotovitev

79. Opozarjam, da iz navedenega sledi, da določbe, kakršna je člen 929(2) ZPO, ni mogoče opredeliti kot pravila o izvršbi kot taki tujih sodnih odločb po ureditvi Uredbe št. 44/2001.³⁴

80. Tudi ob stališču, da bi bilo treba navedeno določbo opredeliti kot določbo o izvršbi *lex fori* zaprosene države članice, je ne bi bilo mogoče uporabiti pri izvršitvi tujih sodnih odločb v Nemčiji, ker bi posegla v polni učinek navedene uredbe.

81. Poleg tega so logika in posledice uporabe sodne prakse v zvezi z ohranitvijo polnega učinka Uredbe št. 44/2001 podobne rešitvi, ki jo je Sodišče nedavno sprejelo v sodni praksi v zvezi z Uredbo (EU) št. 650/2012.³⁵ Iz navedene sodne prakse izhajajo, da opredelitev nacionalnih določb zaradi njihove uporabe v položajih, za katere se uporablja Uredba št. 650/2012, ne sme ovirati uresničevanja ciljev navedene uredbe ter polnega učinka njenih določb.³⁶ Zato lahko polni učinek pravnega akta Unije, ki se nanaša na pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah, vpliva na avtonomno opredelitev nacionalnih določb, ki spadajo na področje njegove uporabe, pri uporabi tega akta. V tem smislu člena 929(2) ZPO tudi zato ni mogoče opredeliti kot pravilo s področja izvršbe, ker lahko posega v polni učinek Uredbe št. 44/2001.

32 V skladu s členom 31 Uredbe št. 44/2001 se pri sodiščih države članice lahko vložijo zahteve za začasne ukrepe ali ukrepe zavarovanja, ki jih določa pravo te države članice, tudi če so po tej uredbi za odločanje o glavni stvari pristojna sodišča druge države članice.

33 Vsekakor bi šlo za novo zahtevo na podlagi takratnih okoliščin, o kateri bi ponovno odločala sodišča druge države članice. Sicer pa se lahko predlagajo samo ukrepi, določeni po pravu navedene države članice. Poleg tega bi moral upnik upoštevati postopek, ki ga določa pravo te države članice. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da se lahko po državah članicah pogodbenicah Bruseljske konvencije pravila o ureditvi nacionalnih postopkov za izdajo začasnih odredb razlikujejo prav tako kot tista o ureditvi postopkov o glavni stvari. Glej v tem smislu sodbo z dne 6. junija 2002, Italian Leather (C-80/00, EU:C:2002:342, točka 42).

34 Glej točke od 33 do 59 teh sklepnih predlogov.

35 Uredba (EU) št. 650/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o pristojnosti, pravu, ki se uporablja, priznavanju in izvrševanju odločb in sprejemljivosti in izvrševanju javnih listin v dednih zadevah ter uvedbi evropskega potrdila o dedovanju (UL 2012, L 201, str. 107).

36 Glej sodbo z dne 1. marca 2018, Mahnkopf (C-558/16, EU:C:2018:138). Glej tudi moje sklepe predloge v zadevi Mahnkopf (C-558/16, EU:C:2017:965, točki 101 in 102). Glej v tem smislu tudi sodbo z dne 12. oktobra 2017, Kubicka (C-218/16, EU:C:2017:755, točka 56).

D. Vpliv odprave postopka za razglasitev izvršljivosti po ureditvi Uredbe št. 1215/2012 na navedene preudarke

82. Obravnavani predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša izključno na Uredbo št. 44/2001. Kljub temu pa predložitveno sodišče meni, da je obravnavano vprašanje za predhodno odločanje enako tudi v okviru Uredbe št. 1215/2012. Poleg tega so se na navedeno uredbo sklicevale tudi stranke v svojih ustnih stališčih na obravnavi.

83. V zvezi s tem menim, da ugotovitve na podlagi Uredbe št. 1215/2012 ne morejo omajati zgoraj navedenih preudarkov.

84. Prvič, medtem ko Uredba št. 44/2001 izrecno ne ureja vprašanja vloge *lex fori* zaprosene države članice v okviru izvršitve tujih sodnih odločb, pa Uredba št. 1215/2012 v členu 41(1) med drugim določa, da se tuje sodne odločbe v zaproseni državi članici izvršijo *pod enakimi pogoji* kot sodne odločbe, izdane v navedeni državi članici.³⁷

85. Ne glede na odpravo postopka za razglasitev izvršljivosti po ureditvi Uredbe št. 1215/2012 pa je zakonodajalec v tej uredbi ohranil razlikovanje med izvršljivostjo in samo izvršbo, ki jo ureja *lex fori* zaprosene države članice.³⁸

86. Taka je tudi razlaga nemške vlade, ki ob sicer drugačnem sklepanju ugotavlja, da člen 41(1), drugi stavek, Uredbe št. 1215/2012 določa načela, ki so se uporabljala v okviru Uredbe št. 44/2001. Tudi nekateri avtorji menijo, da se z navedeno določbo Uredbe št. 1215/2012 kodificirajo načela, ki jih je Sodišče oblikovalo v svoji sodni praksi v zvezi z Uredbo št. 44/2001.³⁹

87. Zato nič ne kaže na to, da bi lahko uveljavitev Uredbe št. 1215/2012 vplivala na opredelitev določbe, kakršna je člen 929(2) ZPO.

88. Drugič, menim, da je po ureditvi Uredbe št. 1215/2012 problem slepe ulice, ki nastane zaradi uporabe nacionalnega pravila, kakršno je člen 929(2) ZPO, kot pravila zaprosene države članice, enak. Zato se lahko uporablja sodna praksa v zvezi z ohranitvijo polnega učinka ureditve po Uredbi št. 1215/2012.⁴⁰

89. Iz navedenih razlogov menim, da niti ugotovitve, ki izhajajo iz odprave postopka za razglasitev izvršljivosti, niti tiste, ki izhajajo iz uvedbe določbe, kakršna je člen 41(1) Uredbe št. 1215/2012, ne morejo utemeljiti trditve, da bi bilo mogoče določbo, kakršna je člen 929(2) ZPO, po ureditvi Uredbe št. 44/2001 uporabiti pri izvršitvi tujih sodnih odločb v Nemčiji.

37 Poleg tega je bilo v doktrini navedeno, da se besedilo „enaki pogoji“ v členu 41(1) navedene uredbe ne nanaša samo na vlogo *lex fori*, ampak se z njim vzpostavlja tudi načelo nediskriminacije tujih sodnih odločb. Glej v tem smislu Grzegorzczuk, P., „Wykonywanie w Polsce orzeczeń pochodzących z państw członkowskich Unii Europejskiej objętych reżimem automatycznej wykonalności“, v: Marciniak, A. (ur.), *Egzekucja sądowa w świetle przepisów z zakresu międzynarodowego postępowania cywilnego*, Currenda, Sopot, 2015, str. 142. Sicer pa besedilo „enaki pogoji“ vsebuje tudi člen 47(2) Uredbe št. 2201/2003. Sodišče je v sodbi z dne 1. julija 2010, Povse (C-211/10 PPU, EU:C:2010:400), menilo, da je treba to besedilo razlagati ozko. Po mnenju Sodišča se to besedilo lahko nanaša zgolj na podrobne postopkovne pogoje, v skladu s katerimi mora potekati izvršba. Poleg tega to besedilo nikakor ne more dati vsebinskega razloga za nasprotovanje zadevni sodni odločbi, ker so se dejanske okoliščine od njenega sprejetja spremenile. Želeni cilj torej temelji na enaki logiki, kot je tista člena 929(2) ZPO, to pa je v skladu s stališčem predložitvenega sodišča in nemške vlade preprečiti izvršbo zaradi morebitne spremembe okoliščin.

38 Glej v tem smislu Cuniberti, G., Rueda, I., „European Commentaries on Private International Law“, let. I, *Brussels Ibis Regulation-Commentary*, Magnus, U., v: Mankowski, P. (ur.), Otto Schmidt, Köln, 2016, str. 846; Hartley, T., *Civil Jurisdiction and Judgments in Europe. The Brussels I Regulation, the Lugano Convention, and the Hague Choice of Court Convention*, Oxford University Press, Oxford, 2017, str. 302; Kramer, X., „Cross-Border Enforcement and the Brussels I-bis Regulation: Towards a New Balance between Mutual Trust and National Control over Fundamental Rights“, *Netherlands International Law Review*, 2013, št. 60(3), str. 360; Nuyts, A., „La refonte du règlement Bruxelles I“, *Revue critique de droit international privé*, 2013, št. 1, str. 1 in naslednje, točka 15.

39 Kramer, X., *op. cit.*, str. 360.

40 Glej točke od 73 do 77 teh sklepnih predlogov.

90. Če sklenem, določba, ki, prvič, ne spada na področje izvršitve tuje sodne odločbe, ampak na področje postopka za razglasitev izvršljivosti,⁴¹ in drugič, katere uporaba pri izvršitvi posega v polni učinek ureditve po Uredbi št. 44/2001, ni pravilo *lex fori* zaprosene države članice s področja izvršbe.⁴² Navedenih preudarkov ne morejo omajati ugotovitve, ki izhajajo iz analize Uredbe št. 1215/2012. Navedena uredba ni spremenila niti logike niti načel, ki urejajo omejitve uporabe *lex fori* zaprosene države članice.

VI. Predlog

91. Ob upoštevanju zgornjih preudarkov Sodišču predlagam, naj na vprašanje za predhodno odločanje, ki ga je predložilo Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče, Nemčija), odgovori:

Uredbo Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, zlasti njen člen 38(1), je treba razlagati tako, da nasprotuje uporabi določbe prava zaprosene države članice – kakršna je določba iz postopka v glavni stvari, ki določa rok za vložitev predloga za izvršbo sodne odločbe o začasnem zavarovalnem ukrepu – pri izvršitvi sodne odločbe o začasnem zavarovalnem ukrepu, ki je bila sprejeta v drugi državi članici.

⁴¹ Glej točke od 33 do 59 teh sklepnih predlogov.

⁴² Glej točke od 75 do 77 teh sklepnih predlogov.